WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 11 września 2008 r. *

W sprawach połączonych C-75/05 P i C-80/05 P

mających za przedmiot dwa odwołania na podstawie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości, wniesione odpowiednio w dniach 11 i 16 lutego 2005 r.,

Republika Federalna Niemiec, reprezentowana przez W.D. Plessinga oraz C. Schulze-Bahr, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez M. Núñeza-Müllera, Rechtsanwalt (C-75/05 P),

Glunz AG,

OSB Deutschland GmbH,

z siedzibą w Meppen (Niemcy), reprezentowane przez H.J. Niemeyera, Rechtsanwalt (C-80/05 P), z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

wnoszące odwołanie,

* Język postępowania: niemiecki.

w których pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Kronofrance SA, z siedzibą w Sully-sur-Loire (Francja), reprezentowana przez R. Nierera oraz L. Gordallę, Rechtsanwälte, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca w pierwszej instancji,

Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez V. Kreuschitza, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Tizzano (sprawozdawca) i M. Ilešič, sędziowie,

rzecznik generalny: Y. Bot,
sekretarz: J. Swedenborg, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 15 lutego 2007 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 6 marca 2008 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 W swych odwołaniach Republika Federalna Niemiec, Glunz AG i OSB Deutschland GmbH (zwane dalej odpowiednio „Glunz" i „OSB") wnoszą o uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 1 grudnia 2004 r. w sprawie T-27/02 Kronofrance przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-4177 (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem"), na mocy którego Sąd stwierdził nieważność decyzji Komisji SG (2001) D z dnia 25 lipca 2001 r. o niewnoszeniu zastrzeżeń wobec pomocy państwa przyznanej przez władze niemieckie spółce Glunz (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją").

Ramy prawne

2 Artykuł 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [88] traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1) stanowi:

„Do celów niniejszego rozporządzenia:

[…]

h) »zainteresowana strona« oznacza którekolwiek państwo członkowskie oraz jakiekolwiek osoby, przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw, na których interesy może mieć wpływ przyznanie pomocy, w szczególności beneficjentów pomocy, konkurujące ze sobą przedsiębiorstwa lub stowarzyszenia handlowe".

3 Artykuł 4 tego rozporządzenia, zatytułowany „Wstępne badanie zgłoszenia i decyzje Komisji", stanowi:

„[…]

2. W przypadku gdy Komisja po przeprowadzeniu badania wstępnego stwierdza, że środek będący przedmiotem zgłoszenia nie stanowi pomocy, ustalenie to zostaje stwierdzone w formie decyzji.

3. W przypadku gdy Komisja po przeprowadzeniu badania wstępnego stwierdza, że nie ma żadnych wątpliwości co do zgodności środka będącego przedmiotem zgłoszenia ze wspólnym rynkiem, w stopniu, w jakim mieści się on w zakresie art. [87] ust. 1 traktatu, Komisja podejmuje decyzję, że środek jest zgodny ze wspólnym rynkiem (zwaną dalej »decyzją o niewnoszeniu zastrzeżeń«). W decyzji określone zostaje, który z przewidzianych traktatem wyjątków zastosowano.

4. W przypadku gdy po przeprowadzeniu wstępnego badania Komisja stwierdza, że zaistniały wątpliwości co do zgodności środka będącego przedmiotem zgłoszenia ze

wspólnym rynkiem, Komisja podejmuje decyzję o wszczęciu postępowania zgodnie z art. [87] ust. 2 traktatu (zwaną dalej »decyzją o wszczęciu formalnej procedury dochodzenia [formalnego postępowania wyjaśniającego]«).

[…]".

4 Wielosektorowe ramy pomocy regionalnej na rzecz dużych projektów inwestycyjnych (Dz.U. 1998, C 107, s. 7, zwane dalej „ramami wielosektorowymi") obowiązujące w okresie, gdy miały miejsce okoliczności faktyczne sprawy, określają w celu zastosowania art. 87 ust. 3 WE reguły oceny objętych zakresem ich stosowania form pomocy regionalnej.

5 Na podstawie ram wielosektorowych z 1998 r. Komisja ustala, w każdej sprawie osobno, intensywność maksymalnej dopuszczalnej pomocy dla projektów podlegających ustanowionemu w art. 2 rozporządzenia nr 659/1999 obowiązkowi zgłoszenia.

6 Punkt 3.10 ram wielosektorowych określa wzór, według którego Komisja oblicza wyżej wspomnianą intensywność. Wzór ten służy przede wszystkim do ustalenia maksymalnej dopuszczalnej intensywności mającej zastosowanie do pomocy na rzecz dużych przedsiębiorstw w rozpatrywanej strefie, zwanej „pułapem regionalnym" (czynnik R), który następnie mnoży się przez trzy współczynniki odnoszące się odpowiednio do stanu konkurencji w rozpatrywanym sektorze (czynnik T), stosunku kapitał/praca (czynnik I) oraz regionalnego wpływu danej pomocy (czynnik M). Maksymalna intensywność dozwolonej pomocy odpowiada zatem wzorowi: R x T x I x M.

7 Zgodnie z pkt 3.2 tych ram wielosektorowych czynnik T „stan konkurencji" wymaga przeprowadzenia analizy mającej na celu ustalenie, czy zgłoszony projekt będzie realizowany w sektorze lub podsektorze dotkniętym strukturalnym nadmiarem mocy produkcyjnych.

8 Zgodnie zaś z pkt 3.3 ram wielosektorowych z 1998 r., badając, czy taki nadmiar mocy produkcyjnych występuje, Komisja bierze pod uwagę istniejącą na poziomie Wspólnoty Europejskiej różnicę między średnim stopniem wykorzystania mocy produkcyjnych przemysłu wytwórczego w ogólności a stopniem wykorzystania mocy w danym (pod)sektorze. Analiza ta dotyczy okresu referencyjnego pięciu ostatnich lat, dla których dostępne są dane.

9 Punkt 3.4 tych ram wielosektorowych brzmi następująco:

„Jeżeli dane dotyczące wykorzystania mocy produkcyjnych nie są wystarczające, Komisja bada, czy dane inwestycje są realizowane na rynku mającego tendencję zniżkową. W tym celu porównuje ona zmianę wielkości widocznej konsumpcji określonego produktu lub produktów (innymi słowy, produkcję plus import minus eksport) ze stopą wzrostu przemysłu wytwórczego w ogólności na poziomie [Europejskiego Obszaru Gospodarczego]" [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie poniższe tłumaczenia tych ram wielosektorowych].

10 Na mocy pkt 3.10.1 ram wielosektorowych do czynnika T „stan konkurencji" stosuje się współczynniki korygujące w wysokości 0,25; 0,5; 0,75 lub 1, w zależności od następujących kryteriów:

„i) Projekt powodujący zwiększenie mocy produkcyjnych w sektorze odznaczającym się poważnym strukturalnym ich nadmiarem i/lub całkowitą zniżką popytu: 0,25;

ii) Projekt powodujący zwiększenie mocy produkcyjnych w sektorze odznaczającym się strukturalnym ich nadmiarem i/lub rynkiem mającym tendencję zniżkową *oraz* mogący powodować dodatkowe zwiększenie wysokiego udziału w rynku: 0,50;

iii) Projekt powodujący wzrost mocy produkcyjnych w sektorze odznaczającym się ich strukturalnym nadmiarem i/lub rynkiem mającym tendencję zniżkową: 0,75;

iv) Brak prawdopodobnego negatywnego skutku w rozumieniu podpunktów i)–iii): 1,00".

Okoliczności powstania sporu

11 Pismem z dnia 4 sierpnia 2000 r. Republika Federalna Niemiec zgłosiła Komisji wchodzący w zakres zastosowania ram wielosektorowych plan pomocy inwestycyjnej dla spółki Glunz na wybudowanie kompleksu obróbki drewna w Nettgau, w kraju związkowym Saksonia-Anhalt (Niemcy).

12 Zgodnie z art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 659/1999 Komisja wydała w dniu 25 lipca 2001 r. decyzję o niewnoszeniu zastrzeżeń wobec przyznania spornej pomocy i ustaliła, opierając się na ocenie pomocy z punktu widzenia kryteriów ustalonych w ramach wielosektorowych, maksymalną dopuszczalną intensywność pomocy. W ramach tego, biorąc pod uwagę, że analiza danych dotyczących mocy produkcyjnych w sektorze gospodarczym obejmującym wytwarzanie płyt z drewna nie wykazała żadnego ich strukturalnego nadmiaru, Komisja zastosowała w zakresie dotyczącym czynnika T „stan konkurencji" maksymalną wysokość współczynnika korygującego wynoszącą 1, nie badając już tego, czy dana inwestycja nie jest ewentualnie realizowana na rynku mającym tendencję zniżkową.

Postępowanie przed Sądem Pierwszej Instancji i zaskarżony wyrok

13 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 4 lutego 2002 r. Kronofrance SA (zwana dalej „Kronofrance") wniosła skargę o stwierdzenie nieważności spornej

decyzji, opierając ją na czterech zarzutach dotyczących, po pierwsze, naruszenia art. 87 WE i ram wielosektorowych z 1998 r., po drugie, naruszenia art. 88 ust. 2 WE, po trzecie, nadużycia władzy, i po czwarte, naruszenia obowiązku uzasadnienia.

14 Komisja ze swej strony podniosła zarzut niedopuszczalności skargi, oparty na zarzucanym braku czynnej legitymacji procesowej skarżącej. Zdaniem pozwanej instytucji nie można było uznać Kronofrance za przedsiębiorstwo konkurujące z beneficjentem pomocy, a zatem nie mogła ona domagać się statusu „strony zainteresowanej" w rozumieniu rozporządzenia nr 659/1999. Z tego względu nie była ona zdaniem Komisji uprawniona do zaskarżenia spornej decyzji.

15 W odniesieniu do istoty sprawy Kronofrance twierdziła w szczególności, że zezwalając, po przeprowadzeniu jedynie badania wstępnego, na rozpatrywaną pomoc, Komisja naruszyła art. 88. ust. 2 WE oraz art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 659/1999, które to przepisy stawiają wymóg wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego, jeśli „zaistniały wątpliwości" co do zgodności zgłoszonego środka ze wspólnym rynkiem.

16 Zdaniem Kronofrance dokładne zbadanie rozpatrywanej sytuacji rynkowej powinno było zaś obudzić takie wątpliwości. W trakcie postępowania administracyjnego Kronofrance podała bowiem do wiadomości Komisji dane dotyczące widocznej konsumpcji płyt z drewna, wykazując, że rozpatrywana inwestycja dotyczy rynku mającego tendencję zniżkową. Komisja jednak ograniczyła się do zbadania jedynie tego, czy istnieje ewentualny strukturalny nadmiar mocy produkcyjnych i uznała, że nie jest zobowiązana do badania, czy dane inwestycje są realizowane na rynku mającego tendencję zniżkową.

17 W pkt 38–44 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że między Glunz a Kronofrance istniał stosunek konkurencji dający tej ostatniej status strony zainteresowanej ze względu na to, iż sporna decyzja dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie w rozumieniu art. 230

akapit czwarty WE. Na tej podstawie Sąd oddalił podniesiony przez Komisję zarzut niedopuszczalności.

18 W odniesieniu do istoty sprawy w pkt 79–111 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że badając stan konkurencji na rozpatrywanym rynku jedynie na podstawie danych dotyczących strukturalnego nadmiaru mocy produkcyjnych, nie badając jednocześnie, czy planowana pomoc była przeznaczona dla rynku mającego tendencję zniżkową, Komisja naruszyła art. 87 WE, a także ramy wielosektorowe z 1998 r.

19 Sąd doszedł do takiego wniosku po stwierdzeniu w szczególności, po pierwsze, że odmienna wykładnia sprowadzałaby się do zanegowania szczególnych cech dwóch kryteriów oceny czynnika T „stan konkurencji", i po drugie, że inwestycje realizowane na rynku o tendencji zniżkowej pociągają za sobą poważne ryzyko zakłócenia konkurencji, co jest w oczywisty sposób sprzeczne z realizowanym przez art. 87 WE celem niezakłóconej konkurencji. Wniosek taki jest zresztą zgodny z celem, jaki Komisja wyznaczyła sama sobie, wydając ramy sektorowe z 1998 r., polegający, zgodnie z pkt 1.2 tych wytycznych, na ograniczeniu pomocy na rzecz dużych projektów, tak by zapobiec, na ile to możliwe, ujemnym skutkom w odniesieniu do konkurencji, zachowując przy tym efekt atrakcyjności regionu objętego pomocą.

20 Sąd stwierdził zatem nieważność zaskarżonej decyzji.

Postępowanie przed Trybunałem i żądania stron

21 Republika Federalna Niemiec oraz Glunz i OSB wniosły przeciwko zaskarżonemu wyrokowi dwa odwołania, zarejestrowane odpowiednio w dniu 11 lutego 2005 r. pod numerem C-75/05 P oraz w dniu 16 lutego 2005 r. pod numerem C-80/05 P.

22 Postanowieniem prezesa Trybunału z dnia 13 października 2005 r. te dwie sprawy zostały połączone do łącznego rozpoznania w procedurze ustnej i do wydania wyroku.

23 Republika Federalna Niemiec i Komisja wnoszą do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku;

— uznanie skargi Kronofrance za niedopuszczalną lub oddalenie jej jako bezzasadnej oraz

— obciążenie Kronofrance kosztami postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego.

24 Glunz i OSB wnoszą do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku;

— oddalenie skargi lub, tytułem ewentualnym, o skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Pierwszej Instancji oraz

— obciążenie Kronofrance kosztami postępowania.

25 Kronofrance wnosi do Trybunału o:

— oddalenie odwołań oraz

— obciążenie skarżących kosztami postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego.

W przedmiocie odwołań

26 Republika Federalna Niemiec opiera swe odwołanie na trzech zarzutach, podczas gdy Glunz i OSB opierają swe odwołanie na czterech zarzutach, które w części pokrywają się z zarzutami Republiki Federalnej Niemiec.

W przedmiocie naruszenia art. 230 akapit czwarty WE

Argumentacja stron

27 Republika Federalna Niemiec w swym pierwszym zarzucie oraz Glunz i OSB w swym drugim zarzucie, popierane przez Komisję, podnoszą, że zaskarżony wyrok narusza art. 230 akapit czwarty WE ze względu na to, iż Sąd uznał w nim, że sporna decyzja dotyczy Kronofrance „bezpośrednio i indywidualnie", w następstwie czego rozstrzygnął, że wniesiona przez to przedsiębiorstwo skarga jest dopuszczalna. Ta błędna zdaniem wnoszących odwołanie ocena jest skutkiem nadmiernego rozszerzenia

zakresu stosowania art. 230 akapit czwarty WE oraz dokonania błędnej wykładni tego postanowienia w świetle rozporządzenia nr 659/1999.

28 Zdaniem wnoszących odwołanie Sąd Pierwszej Instancji błędnie uznał bowiem, że każda osoba potencjalnie „zainteresowana" formalnym postępowaniem wyjaśniającym w sprawie pomocy w rozumieniu art. 1 lit. h) rozporządzenia nr 659/1999 winna zostać uznana za osobę, której wydana po zakończeniu wstępnej części badania pomocy decyzja zatwierdzająca dotyczy bezpośrednio i indywidualnie w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE, przy czym nie jest konieczne wykazanie, iż pozycja konkurencyjna skarżącej w pierwszej instancji została „istotnie" zmieniona.

29 Tymczasem w opinii Republiki Federalnej Niemiec, jak również Glunz i OSB, posiadanie przez dany podmiot statusu „zainteresowanej strony" w rozumieniu rozporządzenia nr 659/1999 nie oznacza automatycznie, że przysługuje mu prawo do skorzystania ze środków zaskarżenia. Jedynie przeprowadzenie konkretnego badania stosunku konkurencji istniejącego pomiędzy beneficjentem pomocy a skarżącą w pierwszej instancji byłoby zgodne z wymogami ustanowionymi w utrwalonym orzecznictwie, a w szczególności w wyroku z dnia 15 lipca 1963 r. w sprawie 25/62 Plaumann przeciwko Komisji, Rec. s. 197. Z tego względu, aby stwierdzić, czy Kronofrance przysługuje czynna legitymacja procesowa, Sąd powinien był sprawdzić, czy jej pozycja na rynku została w istotny sposób zmieniona.

30 Wbrew zaś temu, co stwierdził Sąd, Glunz i Kronofrance nie konkurują w rzeczywistości ze sobą na rozpatrywanym rynku, a zatem pozycja Kronofrance na tym rynku nie mogła zostać w istotny sposób zmieniona.

31 W tym względzie Glunz i OSB podnoszą, że stwierdzenie Sądu, zgodnie z którym obszary sprzedaży Kronofrance i Glunz pokrywają się ze sobą, jest niesłuszne. Sąd bowiem w błędny, ich zdaniem, sposób ocenił dane dotyczące rynków obu przedsiębiorstw.

32 Ponadto Republika Federalne Niemiec podkreśla, że Sąd poprzestał na stwierdzeniu, iż Glunz należy do grupy, w skład której wchodzą inne spółki prowadzące działalność w sektorze płyt z drewna we Francji. Kryterium to nie jest jednak właściwe, ponieważ jego podstawę stanowią rozważania dotyczące takiej grupy, a nie konkretnej konkurencji istniejącej pomiędzy dwoma przedsiębiorstwami.

33 W świetle powyższych rozważań Republika Federalna Niemiec, Glunz i OSB, a także Komisja stoją na stanowisku, że skarga Kronofrance powinna była zostać uznana za niedopuszczalną.

34 Kronofrance twierdzi natomiast, że w przypadku braku wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego podmiot konkurujący z beneficjentem pomocy, gdy w skardze żąda ochrony swych praw proceduralnych, winien jedynie dowieść, iż jest „stroną zainteresowaną" w rozumieniu art. 88 ust. 2 WE. W takim wypadku nie jest konieczne wykazanie, że pozycja konkurencyjna skarżącej została istotnie zmieniona. Wystarczy, że przyznanie pomocy może naruszyć jej interesy. W niniejszym przypadku do wyciągnięcia takiego wniosku wystarcza samo istnienie pomiędzy Kronofrance a Glunz stosunku bezpośredniej konkurencji.

Ocena Trybunału

35 Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 230 akapit czwarty WE osoba fizyczna lub prawna może wnieść skargę na decyzję skierowaną do innej osoby wyłącznie w sytuacji, gdy decyzja ta dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie.

36 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem podmioty inne niż adresaci decyzji mogą utrzymywać, iż decyzja ta dotyczy ich indywidualnie tylko wtedy, gdy ma ona wpływ

na ich sytuację ze względu na szczególne dla nich cechy charakterystyczne lub na sytuację faktyczną, która odróżnia je od wszelkich innych osób i w związku z tym indywidualizuje w sposób podobny jak adresata decyzji (zob. w szczególności ww. wyrok Plaumann przeciwko Komisji oraz wyroki Trybunału: z dnia 19 maja 1993 r. w sprawie C-198/91 Cook przeciwko Komisji, Rec. s. I-2487, pkt 20; z dnia 15 czerwca 1993 r. w sprawie C-225/91 Matra przeciwko Komisji, Rec. s. I-3203, pkt 14 oraz z dnia 13 grudnia 2005 r. w sprawie C-78/03 P Komisja przeciwko Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, Zb.Orz. s. I-10737, pkt 33).

37 Ze względu na to, że stanowiąca przedmiot wyroku Sądu skarga dotyczy pomocy państwa, należy przypomnieć, iż w ramach postępowania kontrolnego w sprawie pomocy państwa ustanowionego w art. 88 WE należy odróżnić, po pierwsze, wstępną fazę badania ustanowioną w ust. 3 tego postanowienia, mającą na celu jedynie umożliwienie Komisji sformułowania wstępnej opinii w sprawie częściowej lub całkowitej zgodności danej pomocy, i po drugie, fazę postępowania wyjaśniającego, o której mowa w art. 88 ust. 2 WE. Tylko w ramach tej drugiej fazy, która ma umożliwić Komisji uzyskanie kompletnych informacji o całości danych w sprawie, traktat nakłada na Komisję obowiązek wezwania zainteresowanych stron do przedstawienia uwag (ww. wyroki: w sprawie Cook przeciwko Komisji, pkt 22, w sprawie Matra przeciwko Komisji, pkt 16 i w sprawie Komisja przeciwko Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, pkt 34, a także wyrok z dnia 2 kwietnia 1998 r. w sprawie C-367/95 P Komisja przeciwko Sytraval i Brink's France, Rec. s. I-1719, pkt 38).

38 Wynika z tego, że sytuacji gdy bez wszczynania formalnego postępowania wyjaśniającego ustanowionego w art. 88 ust. 2 WE Komisja stwierdzi, w drodze decyzji wydanej na podstawie ust. 3 tego samego artykułu, iż pomoc jest zgodna ze wspólnym rynkiem, beneficjenci gwarancji proceduralnych zawartych w ust. 2 mogą wyegzekwować ich poszanowanie jedynie wtedy, gdy mają możliwość zakwestionowania tej decyzji przed sądem wspólnotowym. W związku z powyższym sąd wspólnotowy uznaje za dopuszczalną skargę o stwierdzenie nieważności takiej decyzji, wniesionej przez zainteresowane strony w rozumieniu art. 88 ust. 2 WE, jeżeli strona skarżąca poprzez wniesienie skargi pragnie wymusić poszanowanie praw procesowych zawartych w tym postanowieniu (ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo).

39 Trybunał miał okazję wyjaśnić, że zainteresowanymi stronami są osoby, przedsiębiorstwa oraz stowarzyszenia, których interesy może naruszać przyznana pomoc, czyli w szczególności konkurencyjne wobec beneficjentów tej pomocy przedsiębiorstwa oraz organizacje zawodowe (zob. w szczególności ww. wyroki: w sprawie Komisja przeciwko Sytraval i Brink's France, pkt 41 oraz w sprawie Komisja przeciwko Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, pkt 36).

40 Natomiast jeżeli skarżący kwestionuje zasadność samej decyzji w sprawie pomocy, sam fakt, że może on być postrzegany jako zainteresowana strona w rozumieniu art. 88 ust. 2 WE, nie może wystarczać do stwierdzenia dopuszczalności skargi. Skarżący musi zatem wykazać, że posiada status szczególny w rozumieniu ww. wyroku w sprawie Plaumann przeciwko Komisji. Byłoby tak w szczególności w przypadku, gdyby pozycja skarżącego na rynku została istotnie zmieniona wskutek pomocy będącej przedmiotem danej decyzji (zob. podobnie wyrok z dnia 28 stycznia 1986 r. w sprawie 169/84 Cofaz i in. przeciwko Komisji, Rec. s. 391, pkt 22–25 oraz ww. wyrok w sprawie Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, pkt 37).

41 A by podważyć dokonaną przez Sąd ocenę dopuszczalności skargi wniesionej w pierwszej instancji, należy zbadać podniesione przez wnoszące odwołanie argumenty z uwzględnieniem tych ustalonych w przywołanym w poprzednich punktach orzecznictwie zasad.

42 W pierwszej kolejności należy zaś podnieść, że w pkt 35 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, a strony obecnie wnoszące odwołanie tego nie zakwestionowały, iż Kronofrance domaga się stwierdzenia nieważności spornej decyzji z tego względu, że Komisja niesłusznie odmówiła wszczęcia przewidzianego w art. 88 ust. 2 WE formalnego postępowania wyjaśniającego.

43 Jak podniósł rzecznik generalny w pkt 116–118 swej opinii, że w celu sprawdzenia, czy została spełniona przesłanka polegająca na tym, aby decyzja dotyczyła danego przedsiębiorstwa bezpośrednio i indywidualnie w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE, Sąd słusznie przeanalizował, czy Kronofrance może zostać uznana za „zainteresowaną stronę" w rozumieniu art. 1 lit. h) rozporządzenia nr 659/1999, i zbadał w tym

celu pozycję konkurencyjną zajmowaną przez Kronofrance na rozpatrywanym rynku, dochodząc do wniosku, że między tą ostatnią a Glunz istnieje stosunek konkurencji.

44 W tych okolicznościach — wbrew temu, co twierdzą wnoszące odwołanie — Sąd Pierwszej Instancji nie był w żaden sposób, biorąc pod uwagę w szczególności ww. wyroki w sprawie Cook przeciwko Komisji oraz w sprawie Matra przeciwko Komisji, zobowiązany do żądania, aby dowiedziono, że pozycja Kronofrance na rozpatrywanym rynku została wskutek wydania spornej decyzji istotnie zmieniona.

45 Następnie w odniesieniu do analizy, na podstawie której Sąd doszedł do wniosku, że między Glunz a Kronofrance istnieje stosunek konkurencji, wnoszące odwołanie kwestionują ją, opierając się na dwóch argumentach.

46 Po pierwsze, podnoszą one, że Sąd doszedł do takiego wniosku, błędnie oceniając niektóre dane dotyczące zasięgu geograficznego odpowiednich obszarów sprzedaży dwóch przedsiębiorstw, których sprawa dotyczy, a które to obszary sprzedaży pokrywały się ze sobą w tylko bardzo ograniczonym stopniu, w efekcie czego między Glunz a Kronofrance nie istnieje żaden stosunek konkurencji.

47 Należy jednak stwierdzić, że nawet jeśli ten argument został przedstawiony w ramach zarzutu opartego na naruszeniu prawa, rzeczywistym celem wnoszących odwołanie jest zakwestionowanie dokonanej przez Sąd oceny okoliczności faktycznych.

48 W ramach odwołania taka ocena nie podlega zaś kontroli Trybunału, z wyjątkiem wypaczenia faktów i dowodów przedstawionych w pierwszej instancji (zob. w szczególności podobnie wyroki: z dnia 2 marca 1994 r. w sprawie C-53/92 P Hilti przeciwko Komisji, Rec. s. I-667, pkt 42 oraz z dnia 23 marca 2006 r. w sprawie C-206/04 P Mülhens przeciwko OHIM, Zb.Orz. s. I-2717, pkt 28).

49 Wynika z tego, że ze względu na to, iż niniejszym przypadku nie udowodniono ani nawet nie zarzucano żadnego wypaczenia faktów, argument ten należy uznać za w oczywisty sposób niedopuszczalny.

50 Po drugie, wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd oparł się nie na analizie istniejącej konkretnie między Kronofrance a Glunz konkurencji, lecz na ogólnych rozważaniach dotyczących obecności na francuskim rynku płyt z drewna spółek należących do grupy, do której należy Glunz.

51 W tym względzie należy zaś twierdzić, iż po stwierdzeniu, że oba rozpatrywane przedsiębiorstwa produkują płyty z drewna i że ich obszary sprzedaży pokrywają się sobą, Sąd w pkt 43 zaskarżonego wyroku dodał, co następuje:

„Z[e spornej] decyzji wynika ponadto, że Glunz jest oddziałem Tableros de Fibras SA, która posiada przekazane jej w 1999 r. przez Glunz fabryki we Francji, działające na rynku drewna".

52 Z tego punktu zaskarżonego wyroku jasno wynika, że Sąd powołał się na rozważania dotyczące grupy, do której należy Glunz, jedynie dodatkowo, już po wyciągnięciu wniosku o istnieniu między dwoma rozpatrywanymi przedsiębiorstwami stosunku konkurencji. Sąd zatem w żaden sposób nie oparł wniosku, do którego doszedł w pkt 44 zaskarżonego wyroku, na tej jedynie podstawie.

53 Dlatego też należy oddalić ten argument jako bezskuteczny.

54 W świetle powyższego należy oddalić pierwszy z podniesionych przez Republikę Federalną Niemiec zarzutów oraz drugi z zarzutów podniesionych przez Glunz i OSB.

W przedmiocie naruszenia art. 87 ust. 3 WE oraz ram międzysektorowych z 1998 r.

Argumentacja stron

55 Republika Federalna Niemiec w swym drugim zarzucie oraz Glunz i OSB w swym pierwszym zarzucie, popierane przez Komisję, podnoszą, że Sąd błędnie zastosował tak art. 87 ust. 3 WE, jak i ramy międzysektorowe z 1998 r.

56 Ich zdaniem Sąd nie uwzględnił szerokiego zakresu uznania, jakim dysponuje Komisja przy stosowaniu art. 87 ust. 3 WE, w ramach którego to postanowienia przyjęła ona i stosowała ramy wielosektorowe z 1998 r. Sąd dokonał bowiem wykładni tych ram wbrew ich brzmieniu, sensowi i przedmiotowi, stając na stanowisku, że wpływ przewidywanej pomocy regionalnej na rynek powinien być oceniany tak pod kątem wykorzystania mocy produkcyjnych rozpatrywanego sektora, jak i tego, czy rynek ma tendencję zniżkową.

57 Dokładnie rzecz ujmując, Sąd pominął ustaloną w pkt 3.2–3.4 tych ram wielosektorowych kolejność, w jakiej te kryteria oceny winny być uwzględniane. Z przepisów tych zdaniem wnoszących odwołanie wynika bowiem, że kwestia, czy rozpatrywany rynek cechuje się tendencją zniżkową, stanowi tylko dodatkowe kryterium kontrolne, które należy uwzględniać wtedy tylko, gdy dane dotyczące wykorzystania mocy produkcyjnych nie są wystarczające. Nie miało to jednak miejsca w niniejszych przypadkach, w którym wszystkie dane związane z wykorzystaniem mocy produkcyjnych były dostępne.

58 Kronofrance odpiera, że z 3.10 ram wielosektorowych wynika, iż dokonując oceny sytuacji na rynku, na który ma wpływ planowana pomoc, na Komisji zawsze ciąży obowiązek ustalenia, czy dany projekt pociąga za sobą zwiększenie mocy produkcyjnych w sektorze dotkniętym strukturalnym nadmiarem mocy produkcyjnych i czy pomoc jest przeznaczona na rynek mający tendencję zniżkową. Jak podkreślił Sąd w zaskarżonym wyroku, ten ostatni element powinien być badany każdorazowo, ponieważ pomoc przyznana na rynku mającym tendencję zniżkową pociąga za sobą znaczne ryzyko zakłócenia konkurencji.

Ocena Trybunału

59 Nie ulega wątpliwości, że — jak podnoszą wnoszące odwołanie — przy stosowaniu art. 87 ust. 3 WE Komisji przysługuje szeroki zakres uznania, z czym wiąże się dokonywanie złożonych ocen ekonomicznych i społecznych, które należy przeprowadzać w świetle uwarunkowań wspólnotowych (zob. w szczególności podobnie wyrok Trybunału z dnia 24 lutego 1987 r. w sprawie 310/85 Deufil przeciwko Komisji, Rec. s. 901, pkt 18). W tych ramach sprawowana przez sąd kontrola wykorzystania tego zakresu uznania ogranicza się do weryfikacji, czy przestrzegane były przepisy proceduralne oraz przepisy dotyczące uzasadnienia, a także do sprawdzenia prawidłowości dokonanych ustaleń faktycznych oraz tego, czy nie naruszono prawa bądź czy nie wystąpił oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych i czy nie doszło do nadużycia władzy (wyroki: z dnia 26 września 2002 r. w sprawie C-351/98 Hiszpania przeciwko Komisji, Rec. s. I-8031, pkt 74; z dnia 13 lutego 2003 r. w sprawie C-409/00 Hiszpania przeciwko Komisji, Rec. s. I-1487, pkt 93 oraz z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie C-91/01 Włochy przeciwko Komisji, Rec. s. I-4355, pkt 43).

60 Należy jednak podnieść, iż przyjmując takie normy postępowania i ogłaszając poprzez publikację, że będzie je stosować od tej pory do przypadków w nich przewidzianych, dana instytucja sama sobie wyznacza granice uznania i nie może odejść od tych norm bez narażania się, w odpowiednim przypadku, na sankcję z tytułu naruszenia ogólnych zasad prawa takich jak zasada równego traktowania lub zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań (wyrok z dnia 28 czerwca 2005 r. w sprawach połączonych C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C 208/02 P i C-213/02 P Dansk Rørindustri i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-5425, pkt 211).

61 Zaś w szczególnej dziedzinie pomocy państwa Trybunał miał już sposobność podkreślić, że Komisja jest związana wytycznymi i komunikatami, które wydaje, o ile nie odbiegają one od postanowień traktatu i są akceptowane przez państwa członkowskie (ww. wyroki: w sprawie Hiszpania przeciwko Komisji, pkt 69 i 95 oraz w sprawie Włochy przeciwko Komisji, pkt 45).

62 W zaskarżonym wyroku zaś Sąd właśnie dokonał kontroli tego, czy Komisja, wydając sporną decyzję, zastosowała się do postanowień swych własnych ram wielosektorowych z 1998 r. Jak bowiem wynika w szczególności z pkt 86 zaskarżonego wyroku, analiza, jakiej dokonał sąd pierwszej instancji, polegała na ustaleniu, czy Komisja mogła, zgodnie z brzmieniem tych wytycznych, przyznać rozpatrywanemu środkowi pomocowemu ze względu na czynnik T „stan konkurencji" współczynnik korygujący wynoszący 1 i zaniechać badania tego, czy pomoc ta była przeznaczona na rynek mający tendencję zniżkową.

63 W tych okolicznościach nie wydaje się, że dokonując takiej analizy spornej decyzji, Sąd przekroczył granice kontroli przyznane mu w orzecznictwie w zakresie dokonywanych przez Komisję złożonych ocen ekonomicznych i społecznych.

64 Wniosku o nieuwzględnieniu przysługującego Komisji w ramach stosowania art. 87 ust. 3 WE szerokiego zakresu uznania nie można także wyciągnąć na podstawie dokonanej przez Sąd wykładni ram wielosektorowych z 1998 r.

65 W tym względzie należy przypomnieć, że Komisja jest związana wytycznymi i komunikatami, które wydaje w zakresie kontroli pomocy państwa, o ile teksty te nie stanowią odstępstwa od właściwego stosowania norm traktatu, ponieważ ich wykładni nie można dokonywać w sposób, który zawęża zakres stosowania art. 87 WE i 88 WE lub który jest sprzeczny z celami tych postanowień (zob. podobnie ww. wyroki: w sprawie Deufil przeciwko Komisji, pkt 22; z dnia 26 września 2002 r. w sprawie Hiszpania przeciwko Komisji, pkt 53; w sprawie Włochy przeciwko Komisji, pkt 45, a także

analogicznie wyrok z dnia 22 czerwca 2006 r. w sprawach połączonych C-182/03 i C-217/03 Belgia i Forum 187 przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-5479, pkt 72).

66 Sąd miał zatem prawo uznać, że aby osiągnąć cel art. 87 WE, a mianowicie zapewnienie niezakłóconej konkurencji na wspólnym rynku, ramy wielosektorowe z 1998 r. należy interpretować w świetle tego postanowienia oraz zawartej w nim zasady niezgodności pomocy publicznej ze wspólnym rynkiem.

67 Konieczność dokonania oceny zgodności spornej decyzji z prawem z punktu widzenia ram wielosektorowych z 1998 r. zinterpretowanych w świetle art. 87 i art. 88 WE było w niniejszym przypadku uzasadnione, tym bardziej że brzmienie tych ram cechuje pewna, wskazana przez Sąd w pkt 89 zaskarżonego wyroku, niejednoznaczność. Niejednoznaczność ta wynika w szczególności z zastosowania w pkt 3.10.1 tych ram spójników „i/lub" odnoszących się dokładnie do tych elementów, które Komisja jest zobowiązana, ze względu na czynnik T „stan konkurencji", uwzględnić przy ustalaniu współczynnika korygującego wynoszącego 1.

68 Biorąc zaś właśnie pod uwagę zasady ustanowione w art. 87 WE i 88 WE, a także cel polegający na zapobieganiu skutkom zakłóceń spowodowanych przez pomoc, ustanowiony w szczególności w pkt 1.2. ram wielosektorowych z 1998 r., Sąd uznał, iż wykładni pkt 3.10.1 tych ram wielosektorowych należy dokonywać w ten sposób, że zastosowanie najwyższego współczynnika korygującego, wynoszącego 1 i maksymalnie zwiększającego wysokość pomocy, jaką można uznać za zgodną ze wspólnym rynkiem, wymaga uprzedniego stwierdzenia braku zarówno strukturalnego nadmiaru mocy produkcyjnych przedmiotowego sektora, jak i braku rynku o tendencji zniżkowej.

69 W tym względzie należy stwierdzić, że odmienna wykładnia, zgodnie z którą jeden tylko z tych dwóch elementów wystarcza, aby zastosować maksymalny współczynnik korygujący, byłaby sprzeczna z zasadami i celem, które zostały przypomniane w poprzednim punkcie niniejszego wyroku. Wykładnia taka bowiem, po pierwsze, umożliwiłaby Komisji przyznawanie najwyższego współczynnika korygującego projektom mogącym spowodować zwiększenie mocy produkcyjnych w sektorze

odznaczającym się całkowitą zniżką popytu, której to okoliczności Komisja nie uwzględniłaby.

70 Po drugie, wykładnia taka skutkowałaby zrównaniem dla celów przyznania współczynnika korygującego wynoszącego 1 sytuacji w sektorze, w którym Komisja stwierdziła brak strukturalnego namiaru mocy produkcyjnych, z sytuacją, w której instytucja ta nie mogła tego nadmiaru stwierdzić ze względu na brak dostępnych danych, przy czym jednak jego występowanie nie mogłoby zostać wykluczone.

71 Ponadto wbrew temu, co twierdzą wnoszące odwołanie, z brzmienia pkt 97 zaskarżonego wyroku jasno wynika, że Sąd nie zamierzał dokonywać wykładni ram wielosektorowych z 1998 r. w taki sposób, iż nakładają one na Komisję obowiązek dokonywania w każdym przypadku oceny tego, czy rozpatrywany rynek cechuje tendencja zniżkowa. Zdaniem Sądu Pierwszej Instancji dokonanie takiej oceny jest bowiem wymagane tylko w sytuacji, w której Komisja nie dysponuje danymi wystarczającymi, aby dojść do wniosku o istnieniu nadmiaru mocy produkcyjnych lub, tak jak w niniejszym przypadku, ma ona zamiar przyznać ze względu na czynnik T „stan konkurencji" maksymalny współczynnik korygujący wynoszący 1.

72 Należy wreszcie podnieść, że w pkt 99 zaskarżonego wyroku Sąd wyciąga mający naturę ogólną wniosek, zgodnie z którym Komisja nie może zezwolić na środek pomocowy, nie dokonując wcześniej oceny, czy rozpatrywany rynek cechuje tendencja zniżkowa.

73 Należy zaś stwierdzić, że taki wniosek nie tylko nie jest uzasadniony poprzedzającymi go rozważaniami, ale jest także sprzeczny z pkt 97 tego samego wyroku.

74 Jednak sprzeczność ta pozostaje bez wpływu na wniosek, do którego Sąd doszedł w pkt 103 zaskarżonego wyroku w odniesieniu do rozstrzygnięcia rozpatrywanego przypadku, ponieważ w punkcie tym Sąd Pierwszej Instancji ogranicza się tylko do wykluczenia możliwości zaniechania przez Komisję oceny tego, czy rynek ma tendencję zniżkową, w sytuacji gdy ma ona zamiar przyznać ze względu na czynnik T „stan konkurencji" współczynnik korygujący wynoszący 1.

75 W świetle powyższego należy także oddalić drugi zarzut podniesiony przez Republikę Federalną Niemiec oraz pierwszy zarzut podniesiony przez Glunz i OSB.

W przedmiocie naruszenia art. 64 regulaminu Sądu

Argumentacja stron

76 W swym trzecim zarzucie tak Republika Federalna Niemiec, jak również Glunz i OSB powołują się na naruszenie art. 64 regulaminu Sądu. Ze względu na to, że zarzut oparty na niedopuszczalności skargi został podniesiony po raz pierwszy przez Komisję na rozprawie, Sąd w celu wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie czynnej legitymacji procesowej Kronofrance powinien był zebrać z urzędu pewne informacje konieczne do ustalenia tego, czy Glunz i Kronofrance konkurują ze sobą, takie jak dane dotyczące ich obszarów sprzedaży czy odległości dzielących ich zakłady produkcyjne. W rezultacie otrzymania tych informacji Sąd wydałby zaś rozstrzygnięcie, że sporna decyzja nie dotyczyła Kronofrance „indywidualnie" w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE.

77 Kronofrance, przeciwnie, stoi na stanowisku, że Sąd nie naruszył art. 64 regulaminu. Do samego Sądu bowiem należy decyzja, czy posiadany przezeń materiał dowodowy w danej sprawie jest kompletny. Ponadto moc dowodowa tego materiału nie stanowi kwestii podlegającej kontroli Trybunału, z wyjątkiem przypadku jego wypaczenia lub też sytuacji, w której nieprawidłowość ustaleń faktycznych Sądu wynika z włączonych do akt sprawy dokumentów. Wreszcie — jak zdaniem Kronofrance wynika z pkt 38–41 zaskarżonego wyroku — Sąd posiada wystarczający materiał dowodowy, aby rozstrzygnąć spór. Nie było zatem potrzeby zbierania innych danych.

Ocena Trybunału

78 Jeśli chodzi o dokonywaną przez sąd pierwszej instancji ocenę wniosków o zastosowanie środków organizacji postępowania lub środków dowodowych przedłożonych przez stronę sporu, należy przypomnieć, iż wyłącznie do Sądu należy ocena ewentualnej konieczności uzupełnienia materiału dowodowego zgromadzonego w rozpatrywanych przez niego sprawach (zob. w szczególności wyroki: z dnia 10 lipca 2001 r. w sprawie C-315/99 P Ismeri Europa przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu, Rec. s. I-5281, pkt 19; z dnia 7 października 2004 r. w sprawie C-136/02 P Mag Instrument przeciwko OHIM, Zb.Orz. s. I-9165, pkt 76, jak również z dnia 22 listopada 2007 r. w sprawie C-260/05 P Sniace przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-10005, pkt 77). Walor dowodowy materiału zgromadzonego w sprawie podlega jego swobodnej ocenie, która nie podlega kontroli Trybunału w ramach rozpatrywania odwołania, z wyjątkiem przypadków wypaczenia dowodów przedstawionych Sądowi lub wówczas, gdy z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy wynika istotna nieścisłość ustaleń Sądu (ww. wyrok w sprawie Ismeri Europa przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu, pkt 19 oraz wyrok z dnia 7 listopada 2002 r. w sprawach połączonych C-24/01 P i C-25/01 P Glencore i Compagnie Continentale przeciwko Komisji, Rec. s. I-10119, pkt 77 i 78).

79 A zatem biorąc pod uwagę, że w niniejszym przypadku nie zarzucono żadnego wypaczenia ani nieprawidłowości ustaleń faktycznych, Sąd słusznie mógł uznać, iż zawarty w aktach sprawy materiał dowodowy i przypomniane w pkt 38–41 zaskarżonego wyroku wyjaśnienia udzielone w trakcie procedury ustnej wystarczają, aby umożliwić

mu wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie dopuszczalności skargi, bez konieczności uciekania się do dalszych środków organizacji postępowania.

80 Także ten zarzut należy odrzucić ze względu na to, że jest on w oczywisty sposób bezzasadny.

W przedmiocie naruszenia art. 230 akapit drugi WE

Argumentacja stron

81 Wreszcie w swym czwartym zarzucie Glunz i OSB podnoszą, że zaskarżony wyrok jest sprzeczny z art. 230 akapit drugi WE ze względu na to, iż zawarte w nim rozstrzygnięcie wykracza poza podniesione na poparcie skargi zarzuty.

82 Spółki te podnoszą bowiem, że Sąd stwierdził nieważność zaskarżonej decyzji ze względu na naruszenie traktatu polegające na nieuwzględnieniu przez Komisję okoliczności, iż rozpatrywany sektor cechuje się tendencją zniżkową, podczas gdy argument ten został podniesiony przez stronę skarżącą w pierwszej instancji nie w ramach zarzutu dotyczącego naruszenia traktatu, lecz jedynie na poparcie zarzutu nadużycia władzy.

83 A zatem nie dokonując rozróżnienia pomiędzy w oczywisty sposób odrębnymi argumentami i zarzutami, Sąd naruszył prawo, tym bardziej że zgodnie z orzecznictwem zarzut dotyczący naruszenia traktatu w rozumieniu art. 230 akapit drugi WE nie może być badany przez sąd wspólnotowy z urzędu.

84 Kronofrance odpiera, że oparła ona swą skargę na całości wspomnianych w art. 230 WE zarzutów, zawierając w pismach procesowych całe konieczne uzasadnienie. Nie miała ona w każdym razie obowiązku poświęcania szczególnej wadzie spornej decyzji odrębnego zarzutu, jeśli wada ta wynika z przedstawionych w jej uwagach pisemnych i ustnych okoliczności faktycznych i prawnych.

Ocena Trybunału

85 Za pomocą tego zarzutu odwołania Glunz i OSB zmierzają w istocie do stwierdzenia, że błędnym było wydanie przez Sąd rozstrzygnięcia w przedmiocie naruszenia art. 87 WE, podczas gdy badał on argument podniesiony przez skarżącą w pierwszej instancji na poparcie jej zarzutu nadużycia władzy. W ten sposób Sąd wydał rozstrzygnięcie w przedmiocie argumentu, którego nie mógł podnieść z urzędu i który nie został podniesiony przez skarżącą.

86 Należy od razu zaznaczyć, że ten zarzut odwołania opiera się na błędnej przesłance, zgodnie z którą sąd pierwszej instancji wydał rozstrzygnięcie w przedmiocie zarzutu opartego na naruszeniu art. 87 WE.

87 W tym względzie należy zaś wyjaśnić, że Sąd nie wydał żadnego rozstrzygnięcia w przedmiocie takiego zarzutu. Jak bowiem wynika z pkt 35 zaskarżonego wyroku, Sąd ograniczył swą analizę do zbadania drugiego zarzutu wniesionej doń skargi, który to zarzut został oparty na tym, że Komisja błędnie odmówiła wszczęcia ustanowionego w art. 88 ust. 2 WE formalnego postępowania wyjaśniającego. W ramach tego zarzutu, jak wynika z pkt 48 tego wyroku, skarżąca twierdziła, że zezwalając po przeprowadzeniu jedynie badania wstępnego na pomoc przyznaną przez władze niemieckie spółce Glunz, Komisja naruszyła w szczególności art. 4 ust. 4 rozpo-

rządzenia nr 659/1999, który zobowiązuje instytucję do wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego, jeśli „istnieją wątpliwości" co do jego zgodności ze wspólnym rynkiem.

88 Sąd zbadał kwestię wykładni art. 87 WE jedynie w celu wydania rozstrzygnięcia, czy wątpliwości takie istnieją, ponieważ uznał to za wstępną kwestię umożliwiającą rozstrzygnięcie o zgodności spornej decyzji z prawem z punktu widzenia art. 88 ust. 2 WE.

89 W tych okolicznościach fakt, że skarżąca w pierwszej instancji podniosła odrębny zarzut oparty na naruszeniu art. 87 WE, nie opierając się na argumencie dotyczącym błędnego zastosowania ram wielosektorowych z 1998 r., jest pozbawiony znaczenia.

90 Także zatem ten zarzut należy oddalić.

91 W świetle powyższego należy oddalić oba odwołania w całości.

W przedmiocie kosztów

92 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu Trybunału, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 118 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Z uwagi na to, że

wnoszące odwołanie przegrały, należy obciążyć je kosztami postępowania, zgodnie z żądaniem Kronofrance.

93 Zgodnie z tym samym artykułem tego samego regulaminu należy obciążyć Komisję jej własnymi kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

1) Odwołania zostają oddalone.

2) Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami związanymi z postępowaniem w sprawie C-75/05 P.

3) Glunz AG i OSB Deutschland GmbH zostają obciążone kosztami związanymi z postępowaniem w sprawie C-80/05 P.

4) Komisja Wspólnot Europejskich ponosi własne koszty.

Podpisy